

Capitolul 2 versetele 21-23: Și la aceasta ați fost chemați: fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit viclesug”. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune, că noi am fost chemați cu chemarea puterii lui Dumnezeu, ca să fim îndreptățiți și proslăviți, ca să fim asemenea chipului Fiului Său (Romani 8, 30). Pentru aceasta Dumnezeu ne-a făcut să avem parte de toate urmările lucrării Domnului de pe cruce (Efeseni 1, 6-7) și prin Duhul Sfânt ne-a făcut una cu Domnul proslăvit în ceruri (1 Corinteni 12, 13; Efeseni 1, 22-23). Aceasta înseamnă că noi deja acum prin credință, și în curând în realitate, vom împărții cu El tot ce a primit ca Om de la Dumnezeu (Ioan 17, 5,22), dar și că noi ocupăm acum pe pământ împreună cu El locul repudierii. Noi am fost chemați deci pentru slava cerească, și până atunci trebuie să suferim pe pământ ca martori ai lui Dumnezeu (Filipeni 1, 29).

Felul de comportare, pe care apostolul l-a prescris acestor sclavi credincioși (și totodată și nouă) în versetele 18 până la 20 nu este de la el însuși, și acest fel de comportare nu fără niciun scop a fost prezentat așa de aspru, ci era o parte a chemării lor! Fiind făcuți una cu Hristos, trebuiau să meargă pe același drum ca și El și trebuiau să se comporte ca El. Dar pentru aceasta Îl aveau pe El ca model minunat. Privirea spre El, nu schimbă ea toate lucrurile? Suferința, care ne aduce în legătură cu El, face inima fericită (Faptele Apostolilor 5, 41), oricât de mare ar fi suferința. Desigur, aici nu este vorba de suferințele pe care Domnul le-a purtat ca să ne mântuiască. În privința aceasta nu vom putea niciodată să călcăm pe urmele Lui. Aici este vorba de suferințele pentru neprihănire, etc. Hristos a fost lumina, și ei au urât lumina. El a mărturisit că lucrările lumii sunt rele, de aceea ei L-au urât (Ioan 7, 7). Ei L-au urât din cauza dragostei și bunătății Lui (Psalmul 109, 3-5)!

Noi avem parte împreună cu El de acest loc al lepădării și suferinței. Noi nu suntem din lume, tot așa cum nici El nu este din lume (Ioan 17, 16), și de aceea lumea ne urăște. Dar ce mângâiere este pentru noi: »Știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră« (Ioan 15, 18-20)!

Domnul Însuși ne-a învățat cum trebuie să ne revelăm potrivit cu voia Sa și cu voia lui Dumnezeu (Luca 6, 27-36). Dar în viața Lui pe pământ vedem aceasta realizat practic. Vedem de asemenea că este revelarea caracterului Tatălui (Matei 5, 48).

Cuvântul grecesc folosit aici pentru »pildă« se întâlnește în Noul Testament numai aici. În afară de Noul Testament se mai folosește pentru modele folosite de copii pentru copierea literelor, ca în felul acesta să învețe literele, sau pentru desene, pentru a trage liniile conform modelului.

Creștinismul nu este o învățătură, nu este o dogmă, ci o persoană vie. Dogmele pot da cunoștință, dar niciodată nu pot forma sufletele și nici nu pot da putere pentru umblare. Creatura trebuie să aibă un obiect de la Dumnezeu pentru inima și sufletul ei. Dumnezeu L-a dat pe El, pe Acela în care Și-a găsit toată plăcerea: pe Fiul dragostei Lui (Coloseni 1, 13)!

Oamenii, chiar și cei mai mari slujitori ai lui Dumnezeu, dezamăgesc (Luca 9, 40). Dar cum să nu ne împlinescă El așteptările noastre, ale cărui desăvârșiri umplu inima Tatălui cu bucurie și satisfacție? În afară de aceasta El este Mântuitorul meu, căruia Îi datorez totul. Când privesc suferințele Lui, totul se schimbă, indiferent care sunt împrejurările prin care trec. Este bucuria inimii mele să am dreptul să am parte de aceste suferințe (Faptele Apostolilor 5, 41, Filipeni 3, 10). Și inima mea știe că El le-a îndurat pentru Mine.

Așa cum am spus, aici nu este vorba de suferințele Domnului, pe care le-a îndurat pentru mântuirea noastră. În privința aceasta nu-L putem urma. Pentru noi ar însemna iadul, dacă am intra sub judecata lui Dumnezeu. Suferințele Domnului pentru mântuirea noastră au avut loc pe cruce, așa cum ne învață versetul 24 și multe alte sute de locuri din Scriptură. Acolo a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat

pentru noi (Romani 8, 3; 2 Corinteni 5, 21), așa că judecata unui Dumnezeu drept și sfânt, care nu a cruțat nimic, L-a lovit și L-a așezat în țărâna morții (Zaharia 13, 7; Psalmul 22, 15).

Dar nu a fost întreaga viață a Domnului pe pământ o suferință (Psalmul 102, 1-8)? Ce trebuie să fi fost pentru sufletul Lui sfânt să trăiască pe acest pământ murdar, în această atmosferă păcătoasă! Ce a însemnat pentru El să fie răsplătit cu ură pentru dragostea Lui (Psalmul 109, 2-5), să fie ispitit de Satana cu toate ispitele murdare care stăteau la dispoziția lui Satana (Luca 4, 1-13)? Cât de mult a suferit sub împotrivirea păcătoșilor (Evrei 12, 3) și sub necredința celor care Îl înconjurau! El vorbește despre câini care Îl înconjoară, tauri din Basan, care erau împrejurul Lui (Psalmul 22, 13-22). El plânge: »Ocară Îmi rupe inima« (Psalmul 69, 20).

Nu erau toate aceste suferințe pentru noi, cu toate că nu erau suferințe de suplinire, nu erau suferințe pentru mântuirea noastră? El a trebuit să ia suferința asupra Lui, ca să devină clar, că El putea să fie jertfa desăvârșită pentru păcatele noastre. Scriptura mai numește și un alt motiv. El a avut parte de toate stările, de toate greutățile, de toate ispitele, de care avem noi parte, ca să poată fi pentru noi un Mare preot milos și vrednic de încredere (Evrei 2, 17). El cunoaște toate aceste lucruri din experiență și știe ce suntem noi. În felul acesta poate să ne vină în ajutor, pentru ca noi să găsim har și să fim ajutați la vreme de nevoie (Evrei 4, 14-16). În felul acesta a devenit urzitorul (inițiatorul) mântuirii noastre, care este apt să ne ducă pe toți la slavă (Evrei 2, 10).

Cum se scufundă greutățile și suferințele noastre când le comparăm cu suferințele Lui! Cât de mici devin ele, când privim la El! În același timp inimile noastre știu, că din dragoste pentru noi El a luat suferința asupra Lui: pentru ca să poată fi jertfa desăvârșită pentru noi și să ne înțeleagă în suferințele și simțămintele noastre. În această Persoană, pe care inimile noastre o admiră și o adoră, vedem cum să ne comportăm noi în astfel de împrejurări. Nu călcăm noi atunci cu bucurie pe urmele Lui? Cât de mult mișcă inimile noastre aceste două scurte cuvinte »pentru voi« (1 Petru 1, 20) sau »pentru noi«! Pentru noi a fost El arătat la sfârșitul vremurilor! Pentru noi a fost El făcut păcat (2 Corinteni 5, 21)! Pentru noi a murit El (Romani 5, 8). Pentru noi S-a adus lui Dumnezeu ca un prinos și o jertfă de bun miros (Efeseni 5, 2). Fiecare dintre noi poate spune: »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine« (Galateni 2, 20). Găsim aici, că El a trăit pentru noi 33 de ani pe pământ și a îndurat toate aceste suferințe, de la iesle și până la cruce. O, cine este ca El, așa de blând și de bogat în dragoste, putere și îndurare! În unele manuscrise stă scris „pentru noi” în loc de „pentru voi”. Mărturia generală însă este „pentru voi”. Aceasta este în concordanță cu tema generală a acestei scrisori. Înțelesul nu se schimbă însă prin aceasta. Este clar, că Domnul a suferit pentru fiecare credincios și este un exemplu pentru fiecare.

Cuvântul grecesc pentru „a urma” este folosit în general pentru a urma pe cineva. Prefixul „epi” înseamnă „sus”, că a urma înseamnă să fi foarte aproape de cel care merge înainte. Noi trebuie să mergem foarte aproape – mai exact compact – după Domnul Isus, mergând pe urmele pașilor Săi: să mergem în urma pașilor Săi, așa cum se traduce.

Noi trebuie deseori să suferim, deoarece am făcut ceva greșit. Chiar și atunci când nu am păcătuit, purtarea noastră este deseori foarte slabă. Nu trebuie noi să ne smerim totdeauna din cauza aceasta? Dar Domnul a fost desăvârșit. El nu a făcut niciun păcat. El putea să spună iudeilor: »Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?« (Ioan 8, 46) Forma în limba greacă (aorist) dă cuvântului o putere așa de mare, că se poate citi și așa: „Care niciodată, în niciun caz unic, nu a făcut păcat!”

»Păcatul este fărâdelege« (1 Ioan 3, 4). El este comportarea care nu ține seama de autoritatea care este peste noi, deci de Creator. Fiecare faptă, fiecare cuvânt și fiecare gând, pe care o creatură le are de la sine însuși, este păcat. Dar Domnul putea să spună: »Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui« (Ioan 4, 34), și: »totdeauna fac ce-I este plăcut« (Ioan 8, 29).

Apostolul Pavel merge mai departe. El scrie: »Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat« (2 Corinteni 5, 21) și »Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat«, adică despărțit în totul de păcat (Evrei 4, 15). Domnul nu numai că nu a făcut niciodată ceva greșit, ci El avea și o natură sfântă și drept urmare nu avea păcatul locuind în El. A fost născut dintr-o femeie, și era deci Om cu adevărat (Galateni 4, 4), dar El nu a fost născut dintr-un bărbat: puterea Celui Preaînalt a umbrat pe fecioara Maria, și de aceea Domnul nu a avut o natură păcătoasă, așa cum are orice urmaș al lui Adam: El era »Sfântul care se va naște« (Luca 1, 35).

»și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug«

Vicleșugul vorbește despre înșelăciune și este contrariul adevărului și sincerității. Fiecare cuvânt al Domnului exprima clar gândurile Lui. Toate erau sincere și curate. Când a fost întrebat, cine era El, a putut să răspundă: »Ceea ce de la început vă spun că sunt« (Ioan 8, 25). Orice cuvânt, pe care îl rostea, era revelarea a ceea ce El era în Sine Însuși. Cuvântul »s-a găsit« arată că a avut loc o cercetare. Ei au încercat să-L prindă în vorbirea Lui (Matei 26, 60), dar nu le-a reușit. După fiecare interogatoriu, judecătorul a trebuit să-L declare nevinovat (Ioan 19, 4-6). Sinceritatea Lui a rezistat tuturor încercărilor. Și în privința aceasta El este modelul nostru!

Cuvântul grecesc pentru „a insulta” poate fi tradus prin a batjocori, a ocări, a disprețui (Ioan 9, 28; Faptele Apostolilor 23,4). Dar oricât de mult ar fi batjocorit ei pe Domnul, El nu a răspuns cu batjocuri; oricât de mult a suferit El din cauza comportării lor nedrepte și îngrozitoare, El nu a amenințat. Cât de simplu putea Domnul să le spună, că El se va răzbuna odată, când va apare ca Judecător (Ioan 5, 22). Dar în loc de aceasta, El s-a rugat la cruce: »Tată, iartă-i«.

El nu a fost insensibil la tot ce I-au făcut oamenii. Putem să citim, în Psalmii care vorbesc profetic despre suferințele Lui, cât de mult a fost lezat de tot ce I-au spus și I-au făcut oamenii (Psalmul 22, 69; Psalmul 102; Psalmul 109). Domnul a simțit toate acestea mult mai adânc decât noi, deoarece simțămintele Lui nu au fost atrofiate prin păcat, și în afară de aceasta El era dragostea. Pe lângă aceasta, El mai era și Creatorul universului (Ioan 13, 3), și erau creaturile Lui care Îi făceau toate aceste rele.

Dar ochii Lui erau îndreptați numai spre Tatăl. Niciodată nu a făcut voia proprie, ci numai voia Tatălui. El a ocupat locul cel mai de jos, cu toate că era Cel mai Înalt. Pe pământ nu există niciun loc mai jos decât locul ascultării. Dar nu există nimic mai curat, nimic care să înalțe mai mult pe om din punct de vedere moral, decât ascultarea permanentă de Dumnezeu.

Domnul nu a răspuns cu împotrivire și nu a amenințat, ci a predat totul Aceluia care judecă drept. Sunt multe păreri cu privire la ceea ce Domnul a predat lui Dumnezeu. Unii se gândesc la suferințele Lui, alții la oamenii care Îl prigoneau: pentru a fi judecat, sau în legătură cu rugăciunea Sa de pe cruce: »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac«. Cei mai mulți gândesc că Domnul Însuși S-a predat Lui. Dacă este vorba de ceva concret, pe care Domnul să-l fi încredințat lui Dumnezeu, atunci eu cred că ar trebui să se spună »pe Sine«, așa cum de altfel s-a și tradus.

Întrebarea este, dacă trebuie adăugat ceva. Textual se spune în greacă: „ci a încredințat Celui care judecă drept”. Nu este intenția Duhului Sfânt să spună aceasta la modul general? Este adevărat, că din punct de vedere lingvistic nu este frumos, dar înțelesul este desăvârșit de clar. Ochii Domnului erau îndreptați numai spre Dumnezeu. El a luat toate lucrurile din mâna Sa, ca și cum ar veni de la El. El nu le-a judecat, ci a lăsat judecata pe seama Aceluia care judecă drept.

Dacă și noi facem așa, boldul suferințelor s-a dus. Noi lăsăm totul în seama Tatălui, nu judecăm nimic, ci le luăm din mâna Sa, așa cum a făcut David, când Șimei i-a zis să blesteme. El a zis: »Da, să blesteme, pentru că dacă Domnul i-a zis: „Blestemă pe David!”, cine va zice: „De ce faci așa?”« (2 Samuel 16). Și așa cum zice apostolul Pavel: »Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă, nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am

nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă, este Domnul» (1 Corinteni 4, 3-4). Atunci vom lăsa pe seama lui Dumnezeu împrejurările noastre, oamenii, care ne fac ceva, da, chiar și sentința asupra faptului, dacă a fost drept sau nu tot ce a venit peste noi, sau ce facem noi înșine, sau ceea ce suntem, sau ce sunt alții, căci știm că numai judecata Lui este desăvârșită. Cuvântul grecesc pentru „a încredința” înseamnă literalmente, să predai în mâinile altuia.

Capitolul 2 versetele 24 și 25: *El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați. Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v-ați întors la Păstorul și Episcopul sufletelor voastre.*

Am văzut în versetele anterioare, că Hristos a suferit pentru noi în viața Sa pe pământ, pentru ca să ne poată înțelege atunci când ajungem în aceleași împrejurări (Evrei 2, 10-18). El poate atunci să simtă împreună cu noi și să se înfățișeze ca Preot înaintea lui Dumnezeu pentru noi, pentru ca noi să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie (Evrei 4, 15-16; Evrei 7, 25). Dar Petru ne prezintă comportarea și felul de gândire al Domnului în aceste suferințe, pentru ca noi să-L avem pe El ca model, cum să fim atunci când avem parte de suferințe.

În aceste versete el trece de la suferințele din viața Domnului la suferințele Lui de pe cruce. În privința aceasta Domnul nu este un model pentru noi. Noi nu-L putem urma în lucrarea de răscumpărare! Domnul ne este prezentat aici în mod deosebit ca jertfa pentru vină, care a purtat judecata lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, ca prin aceasta inimile noastre să aibă un motiv ca să nu mai facă voia proprie, ci numai voia lui Dumnezeu. Facerea voii proprii este păcat pentru creatură. Misiunea ei este să slujească lui Dumnezeu, și deci să fie ascultătoare. Cu cât mai mult este valabil aceasta pentru noi cei care am fost răscumpărați cu prețul sângelui Lui. Noi am fost aduși la ascultarea lui Hristos (capitolul 1, 2).

Nu sunt inimile noastre impresionate când citim că El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn? În limba greacă cuvântul păcate este însoțit de articol. De aceea s-a tradus prin „păcatele noastre”. Părerea este că Domnul a purtat păcatele *noastre* în *propriul Său trup*. Dar folosirea articolului în limba greacă ne arată că El a purtat *toate* păcatele noastre.

Dacă vom judeca viața noastră după etalonul prezentat mai sus, câte păcate am făcut noi înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu, și câte păcate am făcut după aceea, până în momentul de față (1 Ioan 3, 4)? Vedem apoi, că toate faptele noastre, toate cuvintele, toate gândurile, care nu le-am făcut, nu le-am rostit și nu le-am gândit în ascultare de Domnul, adică sub comanda Lui, au fost păcate (Geneza 6, 5). Toate milioanele de păcate le-a purtat în trupul Său pe cruce (Evrei 9, 28; Isaia 53, 11-12).

El Însuși nu a făcut niciun păcat (versetul 22)! Nici măcar nu a cunoscut păcatul, izvorul din care ies păcatele, faptele păcătoase (2 Corinteni 5, 21). În El nu este niciun păcat, scrie Ioan (1 Ioan 3, 5). Ce trebuie să fi fost pentru El să ia asupra Lui toate miliardele de păcate alor Săi! Găsim în Psalmi, prezentat profetic, simțămintele Domnului pe cruce. El plânge acolo, că El S-a scufundat în mocirla fără fund, unde nu se poate sta (Psalmul 69, 2), că trebuie să dea înapoi, ce nu a furat. Sufletul lui sfânt a venit în contact, da, S-a făcut una cu păcatele noastre murdare. El nu le-a luat numai asupra Sa, ca pe o povară, ci le-a purtat în trupul Său pe lemn. Nu era numai ceva exterior, ci S-a făcut lăuntric una. Prin aceasta s-a întrerupt părtașia Lui cu Dumnezeu. El, Cel care în viața Sa pe pământ putea să spună: »Știam că totdeauna Mă ascuți« (Ioan 11, 42), a trebuit să strige: »Dumnezeul Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?« (Matei 27, 46). Sabia dreptății lui Dumnezeu L-a lovit (Zaharia 13, 7); întreaga pedeapsă pentru toate păcatele noastre a venit asupra Lui, așa că a trebuit să strige: »Mă așezi în țărâna morții!« (Psalmul 22, 15)!

Cine poate înțelege dragostea Lui pentru Mine, pentru noi, că El a vrut să plătească un preț așa de mare pentru mântuirea noastră? Cine poate înțelege adâncimea

suferințelor Sale pe cruce, da, cine poate să aibă cea mai vagă cunoștință despre ele? Cine poate aprecia mărimea prețului?

Ne lasă reci suferințele Domnului pentru noi? Să fie posibil aceasta pentru cineva care știe că aceste suferințe au fost și pentru păcatele *lui*? Petru, da, Duhul Sfânt care l-a inspirat să scrie aceasta, știe că aceasta v-a impresiona inimile noastre și că privirea la suferințele lui Hristos ne va provoca aversiune față de păcat. Ne vom depărta cu groază de toate pentru care Hristos a trebuit să sufere. În felul acesta vom muri moral față de păcat. Acesta a fost ținta lucrării Domnului! El nu a venit numai ca să ne elibereze de pedeapsa pentru păcatele noastre, ci ca să nimicească păcatul și să-l șteargă (să-l desființeze, să-l lichideze) (Evrei 9, 26), pentru ca noi să nu mai avem nimic a face cu el, și astfel să savurăm părășia nederanjată și să locuim înaintea Aceluia care este așa de sfânt, că nu poate să privească păcatul.

Același fel de acțiune îl vedem în tablourile Vechiului Testament. Când cineva din poporul lui Dumnezeu păcătuia, trebuia să aducă o jertfă pentru păcat sau chiar o jertfă pentru vină (Levitic 4; 5; 6); exista o diferență în ceea ce privește mărimea jertfei, dar nu în ceea ce privește principiul. Cel care aducea jertfa era un membru al poporului lui Dumnezeu, și stă deci în legătură cu Dumnezeu. Dar păcatul lui a întrerupt părășia, și după principiile Cuvântului lui Dumnezeu aceasta poate fi refăcută numai pe baza mărturisirii: curățirea prin judecata de sine (1 Ioan 1, 9). Dar cum pot să știu ce este păcat? Dacă consider ceva ca fiind păcat, de unde știu eu cât de greu este acest păcat? Nu voi putea să învăț aceasta, dacă mă voi preocupa cu mine însumi, sau cu faptele mele, și cu atât mai puțin dacă voi privi la alții. Grozăvia păcatului și a adevăratul lui caracter le aflăm numai dacă privim pedeapsa pe care Domnul a îndurat-o pentru păcatele noastre. La cruce cunosc toată grozăvia, și numai acolo ajung să mă judec pe mine însumi și să mărturisesc. De aceea trebuia israelitul, care a păcătuia, să aducă o jertfă, o jertfă pentru vină, ca astfel să recunoască cât de mare a fost vina lui. Sau aducea o jertfă pentru păcat, ca să vadă ce era el în sine însuși, și să ajungă la mărturisirea pe care a făcut-o David: »Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea« (Psalmul 51, 5). Exprimat în cuvintele Noului Testament: »Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească« (Romani 7, 18)!

Așa cum face întotdeauna, Petru rămâne la partea practică. El nu merge mai departe decât jertfa pentru vină. Apostolul Pavel merge mai departe, până la jertfa pentru păcat (Romani 5, 12 până la capitolul 8, inclusiv). El se gândește la eliberarea conștiinței și de aceea spune că noi am murit față de păcat. Apostolul Petru se adresează inimii și de aceea vorbește despre păcate, deci nu despre natura păcătoasă, așa cum face Pavel, ci despre faptele păcătoase. El îndreaptă ochii noștri spre cruce, unde Hristos a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre, ca noi să nu mai avem parte de ea, pentru ca moartea lui Hristos să poată exercita o putere așa de mare asupra inimilor noastre, ca noi să fim practic morți față de păcate și să trăim pentru neprihănire. Privirea la suferințele și moartea lui Hristos pentru păcatele noastre este în realitate energia practică a unei vieți trăită în neprihănire.

Aici nu este vorba de neprihănirea lui Dumnezeu, despre care scrie apostolul Pavel. Aceasta o primim prin har. Apostolul Petru vorbește de neprihănirea practică în viața noastră de fiecare zi. Despre faptul că noi trebuie să trăim în concordanță cu dreptul, adică în concordanță cu adevărata noastră relație cu Dumnezeu și cu Domnul Isus. Ca și creaturi, noi nu avem dreptul să avem voință proprie, sau să mergem pe căile noastre, ci să facem numai ce ne spune El. Prin lucrarea de mântuire, Domnul Isus a câștigat dreptul asupra duhului, sufletului și trupului nostru. »Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu« (1 Corinteni, 6,19-20).

Prin faptul că apostolul spune, că Hristos a purtat păcatele noastre la cruce, s-a gândit probabil la cel de-al doilea țap din marea zi a ispășirii (Levitic 16, 21-22). Dar cu

siguranță s-a gândit la versetele 5, 11 și 12 din Isaia 53. El merge acum mai departe și amintește partea a doua a versetului 5 și se gândește la versetul 6: »Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.« (Isaia 53, 5).

Din cuvintele prorocului Isaia devine clar, că »rănilor Lui« fac aluzie la suferințele Domnului pe cruce. În prima parte a acestui verset se vorbește despre »străpuns« și »zdrobit« ca pedeapsă pentru păcatele și fărădelegile noastre. Apoi sunt toate rezumate în »pedeapsa«, care ne-a adus pacea, și »rănilor Lui«, prin care am fost vindecați. Acestea sunt două urmări ale lucrării de pe cruce, prin care a fost înlăturată vina noastră, prima, și starea noastră jalnică, a doua.

Apostolul face același lucru și parafrazează această stare jalnică, citând versetul 6: »Căci erați ca niște oi rătăcite« (Isaia 53, 6). Noi trebuia să fim vindecați, căci rătăceam departe de Dumnezeu și nu aveam alt păstor decât pe diavolul, și nu aveam nici hrană și nici viitor. Noi am fost vindecați prin suferințele Lui pe cruce, prin părăsirea Lui de către Dumnezeu, de care a avut parte ca rezultat al faptului că El a purtat păcatele noastre. Cuvântul »răni« stă în limba greacă la singular și este însoțit de articol. Deci aici nu este vorba de felul sau de caracterul suferințelor, ci este privită sintetizat toată suferința Domnului pentru păcatele noastre din partea lui Dumnezeu. »Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu, și asupra omului care îmi este tovarăș! Zice Domnul oștirilor, lovește pe păstor, și se vor risipi oile! Și Îmi voi întoarce mâna spre cei mici« (Zaharia 13, 7).

Pentru a prezenta grozăvia suferințelor Domnului, Petru folosește un cuvânt, pe care cei mai mulți din sclavii, cărora le scria, îl cunoșteau din experiență: urmările vizibile pe corpul omului ca urmare a lovirii sălbătice: adânciturile sau umflăturile pielei și ceea ce este sub acestea ca urmare a puterii distrugătoare a unor astfel de lovituri.

Forma de timp în care stă expresia în limba greacă »erați ca niște oi rătăcite« arată mai mult spre obișnuința de a rătăci și la starea actuală de rătăcire, decât la faptul în sine de a fi rătăcit. Oile sunt cunoscute pentru înclinația lor de a se rătăci, și practic ele nu regăsesc niciodată drumul înapoi. Ce potrivit este tabloul acesta pentru omul păcătos, dar în mod deosebit pentru acești credincioși iudei!

Iudeii erau oile Domnului (Isaia 63, 11; 2 Samuel 24, 17) și părtășia lor ca popor al lui Dumnezeu era staulul (Ioan 10, 1-4, 8, 16). Din păcate au părăsit pe Păstorul lor și au rătăcit, departe de Dumnezeu (Ezechiel 34, Ieremia 23). Când a venit Păstorul cel bun, mulțimea poporului nu a vrut să-L primească. De aceea El nu i-a mai recunoscut ca oi ale Lui (Ioan 10, 26-27) și a scos din staul pe aceia care L-au primit, ca să-i strângă în jurul Lui (Ioan 10, 4, 16).

Va veni ziua când rămășița credincioasă din Iuda va recunoaște starea în care se află și se va reîntoarce la Păstor. »Rătăcesc ca o oaie pierdută: caută pe robul Tău, căci nu uit poruncile Tale« (Psalmul 119, 176). Isaia 53 este profetic mărturisirea rămășiței, când se va reîntoarce la El, la Acela pe care L-au lepădat și L-au disprețuit, prin ale cărui răni ea va fi atunci vindecată.

Așa cum am văzut de mai multe ori, Petru așează pe credincioșii dintre iudei, cărora le-a scris, pe aceeași temelie cu rămășița binecuvântată din viitor. Ei »au nădăjduit mai dinainte în Hristos« (Efeseni 1, 12). Ei nu numai că s-au întors acum la Dumnezeu, așa cum va face în viitor rămășița credincioasă, ci ei au primit deja acum binecuvântările din viitor, chiar dacă pentru ei nu înseamnă salvarea pământescă, ci mântuirea sufletului (capitolul 1, 9). Dar, prin aceasta, binecuvântările erau pentru ei mult mai mari. Ei nu vedeau ce este în exterior, slava Împărăției de o mie de ani vizibilă pe pământ, dar ei au intrat în binecuvântările mult mai bune ale timpului acesta, în care Israel este pus deoparte și în care Dumnezeu a înviat din morți pe Hristos cel lepădat și I-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea lor să fie în Dumnezeu (capitolul 1, 21).

Chiar dacă noi credincioșii dintre națiuni nu suntem din staulul vechi al lui Israel, totuși avem parte de binecuvântările și de poziția minunată a acestor credincioși. După ce Israel a lepădat pe Domnul, El vorbește despre oile dintre națiuni. Nu popoarele sunt oile, ci aceia dintre națiuni, care Îl vor primi. El voia să-i unească cu oile Sale din

Israel, »și va fi o turmă și un Păstor« (Ioan 10, 16). În principiu este adevărat cu privire la noi, ce se spune despre ei. Scrisorile către Romani și Corinteni ne relatează cât de departe s-au rătăcit națiunile de la Dumnezeu. Dacă într-adevăr este posibil, ele au fost mult mai departe decât Israel, cel puțin în ceea ce privește viața lor exterioară. Dar și noi ne-am întors (cuvântul grecesc se poate traduce și cu „convertit”). »Întors« la Păstorul și Supraveghetorul sufletelor noastre.

Despre David ca păstor citim lucruri frumoase. Se spune mai întâi: el păștea oile. După aceea: el este la oi. La urmă: el hrănește oile (un alt mod de traducere) (1 Samuel 16, 11, 19; 1 Samuel 17, 15, 34). Ca să le pășuneze a trebuit să omoare un leu și un urs. El și-a riscat viața pentru oile sale.

Păstorul nostru, ca Păstorul cel bun, Și-a dat viața pentru noi (Ioan 10, 11). El este, ca Mare Păstor, permanent cu noi Ca Cel înviat (Matei 28, 18, 20; Evrei 13, 20). El îngrijește de noi ca Mai-marele Păstor și va împărți curând cununi ale slavei (1 Petru 5, 2-4). El este cu adevărat Păstorul și Supraveghetorul sufletelor noastre! Dar ce Păstor!